

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΖΙ,
Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

Ο άγνωστος επισκέπτης του Ίσπανού διοικητού. Ο ύβριστής στρατιώτης. Πώς ανεγνωρίσθη χάρις σε ένα σκίτσο. Ένας διεφθαρμένος καλλιτέχνης. Η κραπάλη του Ράζι. Ένα μέγαρο που μεταβάλλεται σε κέλασι. Τα ζώα του Ράζι. Το κεράκι που μιλούσε. Η τειχογραφίες του μοναστηριού. Πώς ο καλλιτέχνης έσκανδαλίσε τους καλογήρους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ζωή των μεγάλων ζωγράφων και των καλλιτεχνών γενικά, παρουσιάζει πάντα πολλές ρομαντικές και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με τη ζωή του παλαιού Ιταλού ζωγράφου Ιωάννη Ράζι, την οποία θα διηγηθούμε εδώ.

Στα 1530, το Πεδουίντο, την ιδιαίτερα πατρίδα του Ράζι, την κατείχαν οι Ίσπανοί. Μιά μέρα λοιπόν, είδωσαν τον Ίσπανό διοικητή της φρουράς, ότι κάποιος άγνωστος, που δεν ήθελε να ελητή τὸ θάνατό του, ζητούσε να τον ιδεί. Ο Ίσπανός διάταξε να τὸν παρουσιάσουν άμέσως. Ήταν ένας άνθρωπος ώς σαραντά χρονών, με ποσιὰ και ντυμένος με εξαιρετικά μεγάλη πολιτέλεια, σάν εγγενής.

Ο άνθρωπος αυτός, ὁ οποίος φαινότανε σινηθισμένος να συνομιλή και να συναναστέφεται με μεγάλα πρόσωπα, χαρτίσει με ευγένεια, μιά και με περιφάνεια μαζί, τὸ διοικητή του περιέμενε να τὸν μιλήσει πρώτος αὐτός.

— Ζητήσατε να με ιδήτε; τὸν ρώτησε τέλος ὁ διοικητής. Τι θέλετε;

— Ναι, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ άγνωστος. Θέλω να σὰς μιλήσω για μιά ἰδέα, πού αφορά τὴν τιμὴ του Ίσπανικοῦ ἔθνους!

Και ἐπειδὴ ὁ διοικητής τὸν κόνταξε με κάποια ἀπορία, ὁ άγνωστος ἐξήκολούθησε:

— Σὰς μιλάω ἔτσι, γιατί φροντίζω, ὅτι τὸ Ίσπανικό ἔθνος δὲν θὰ θεωρηθῆ βέβαια τιμὴ του να ἔχει στρατιώτες ἰδιωσιὰς και δειλοῦς!

— Α! ἔκανε τότε ὁ Ίσπανός, σου φροντίζω και φρούδια. Και ποίος σὰς εἶπε ὅτι ἰσπανοὶ Ίσπανοὶ στρατιώται ἰδριωσιὰ και δειλοὶ;

— Ἐγώ! ἀπάντησε ὁ άγνωστος.

— Και μπορεῖτε να μου τὸ ἀποδείξετε αὐτό;

— Ναι, ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ άγνωστος, και να πῶς. Περονόσω ἔμπρος ἀπὸ μιά φρουρά σας και ἐπειδὴ ἕνας ἀπὸ τὸς στρατιώτας σας με ἔβρισε, παρεμάλεσα ἕναν ἰσπότη πὸν περνούσε ἀπὸ και, να μου δανεῖση για μιά στιγμή τὸ ξίφος του. Με τὸ ξίφος στὸ χέρι λοιπὸν φώναξα τὸν ἰδριωτή στρατιωτή να μὲ βοηθῆ να μετροῦμαι μαζί του. Αὐτός όμως, πὸν δὲν ἦταν μὸναχά ἰδριωτής και και δειλός, δὲν ἴσθη, παρὰ πῆγε και κεράφθηκε πίσω ἀπὸ τὸς σινηθισμένους του.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο! φώναξε ὁ Ίσπανός. Πὸς λέγετα αὐτός ὁ ἀνάδιστος στρατιώτης;

— Δὲν ξέρω οὔτε πὸς λέγετα, ἀπάντησε ὁ άγνωστος, οὔτε σὲ ποῖο σῶμα ἀνῆκε. Μπορὸς όμως να σὰς βοηθήσω να τὸν βοηθῆ. Νάτος!

Και ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, ἔβγαλε στὸ ὁποῖο ἦταν κρῶχειρα ζωγραφισμένο ἕνα πρόσωπο. Τὸ σκίτσο όμως ἔκεννο ἦταν τόσο ἐπιτυχημένο, ὅστε ἕνας ἀπὸ τὸς ἀξιωματικούς, πὸν ἦταν ἐκεῖ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀνεγνώρισε ἀμέσως ὅτι παριστανε ἕναν ἀπὸ τὸς στρατιώτες του λόχου του.

— Πιναίνετε γρηγορά να βοηθῆ αὐτὸν τὸ στρατιωτή, διάταξε ὁ διοικητής τὸν ἀξιωματικό. Νὰ ἔξετασέτε τὸ ζήτημα και, ἂν εἶνε ἔνοχος, να τὸν τιμωρήσετε!

Όταν ὁ ἀξιωματικός ἔφυγε για να ἐκτελέση τὴ διαταγή, ὁ διοικητής ρώτησε τὸν άγνωστο:

— Εἰσαστε ζωγράφος, κίριε;

— Ναι, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ άγνωστος.

— Και πὸς λέγεσθε;

— Λέγομαι Ιωάννης Ράζι, εἶπε ὁ άγνωστος. Φαίνεται όμως πὸς ὁ κόσμος δὲν με ἔχει και για πολὺ

ἄγινωτο, γιατί μου κόλλησαν τὸ παρατσούκλι Κολασμένος.

Ο Ίσπανός χαμογέλασε. Κοιθέντασαν ἀρετή θωρα ἀσὴη με τὸ ζωγράφο, και ἔπειτα ὁ ζωγράφος ἔφυγε. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἰσθῆσεως ἦταν ὁ μὲν στρατιώτης να φάγη εἰκοσι πέντε βοιδοῦλιες, ὁ δὲ ζωγράφος να ἀναλάβη ἀρετῆς παρῶγγιες ἀπὸ τὸν Ίσπανό διοικητή και ἀπὸ ἄλλους ἀνωτέρους ἀξιωματικούς.....

— Ἄς ποῦμε τώρα, πὸς ἦταν ὁ Ιωάννης Ράζι και γιατί του ἔχαν κολλήσει τὸ ἀλλόκοτο ἔκינו παρατσούκλι.

Ο Ιωάννης Ράζι κατήγετο ἀπὸ τὴ Φλωρεντία και ἦταῖ σύγχρονος του Μιχαῖλ Ἀγγελου και του Ραφαῖλ. Νέος ἀσὴη, ἄλλα προσιμένος με μεγάλο ταλέντο, πῆγε στὸ Πεδουίντο, ὅπου τὸν περιέμεναν μεγάλες ἐπιτυχίες, μιάς ὅμο- με τὴ φήμη του ὡς ἰσπανὸ καλλιτέχνη, γρηγορά ἀπέκτισε ἐκεῖ και μιά ἄλλη φήμη. Τὰ ἴσθη του ἦταν ἔξισοτικά ἐλευθέρια. Ένας κίριος ἀπὸ εγγενεῖς και πλουσιὸς νέος τὸν περιετοίχισε ἀμέσως και μαζί με τὸς φίλους του αὐτούς ἄρχισε να παραδίδεται σὲ γλέντια, σὲ κραιπάλες και σὲ ὄργια τέτοια, πὸν ἔκαναν κατὰλίξη και τρομακτικό θόρυβο στὸ ἴσχο Πεδουίντο.

Τὰ ὄργια του αὐτὰ μεγάλωναν και γινότανε πολὺ πὸ σκανδαλώδη, ὅσο μεγάλωνε και ἡ περιουσία του Ράζι, με τὸς ὄρσιους πίνακας πὸν ζωγράφιζε. Τὸ σπιτι του, ἕνα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο, εἶχε γίνει σιστή κόλασι ἐκλύσεως και διαφθοράς. Μέσα στὸ μέγαρο του, ὁ ζωγράφος ἐστῆγαζε, μαζί με τῆς πὸ ὄρσιες γυναῖκες, τῆς ὅστιες εἶχε φέρει ἀπὸ διάφορες μεγάλες πόλεις τῆς Ἰταλίας, και ἄλλες γυναῖκες, κίριολοκικὰ ὄρσι διαφθοράς, τῆς ὅστιες κίριολοκίσε ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. Τὸ φαγοπότι, τὰ τραγοῦδια, ἡ μουσική, τὰ ὄργιων γλέντια, ποτὲ δὲν ἔπαιναν ἐκεῖ μέσα. Και στὸ τέλος, τὰ πράγματα ἔφθισαν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὅστε οἱ φιλήσυχιο κίτοιχοι να μὴν τολμοῦν πειὺ να περῶσαν ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς να σταυροκοποιῦνται, και ὁ Ράζι να ἀποκτήνη τὸ παρατσούκλι ἔΚολασμένος.

Ο Ράζι, κοντὰ σ' αὐτὰ, ἦταν και ἐξαιρετικά ἰδριωθῆσις και ἐκκεντρικός ἄνθρωπος. Μέσα στὸ μέγαρο του δὲν φιλοξενούσε μὸναχά γυναῖκες και φίλους του, ἀλλὰ και ζῶα διάφορα, πρὸς τὰ ὅποια ἀσθιανότανε μιά ἐξωριστή κίσι: μαῖμοῦδες, γάτες τῆς Ἀγκυρας, νάνους γαϊδάρους, χελῶνες, σκίους κ.τ.λ. Ἰδιαιτέρως όμως ἀγαπούσε ἕναν κὸρακα, πὸν εἶχε στὸ ἀτελιέ του, και ὁ ὁποῖος εἶχε σινηθῆσει, κάθε φορὰ πὸν κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα, να φωνάζη σάν παπαγάλος:

— Ἐμπρός!

Και ἡ φωνὴ του κατακλιτικὸ αὐτοῦ κὸρακα ἔμοιαζε τόσο πολὺ τῆς φωνῆ του κίριου του, ὅστε πολλοὶ ἐξεγελιοῦνταν σιχνὰ, νομιζοντας πὸς εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μέσα τῆς φωνῆ του ζωγράφου, πράγμα πὸν ἔκανε τὸν ἐκκεντρικό καλλιτέχνη να σκαρῶνη διάφορες φάρσες και να γελᾶ με τὴν καρδιά του εἰς βάρος τὸν ἀρελῶν. Ὅλας όμως πειὺ οἱ ἐξοφρενισμοὶ, ἀντὶ να καταστρέψουν τὸν Ράζι, ἀντιθέτως μεγάλωναν τὴ φήμη του και ἐπειδὴ, παρ' ὅλη τὴν κραιπάλη, μέσα στήν ὁποία ζούσε, ποτὲ δὲν ἔκανε να ἐργάζετα με ἔηλο, μεγάλωναν, φισικά, και τὴν περιουσία του.....

— Ἐμπρός!

Καὶ ἡ φωνὴ του κατακλιτικὸ αὐτοῦ κὸρακα ἔμοιαζε τόσο πολὺ τῆς φωνῆ του κίριου του, ὅστε πολλοὶ ἐξεγελιοῦνταν σιχνὰ, νομιζοντας πὸς εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μέσα τῆς φωνῆ του ζωγράφου, πράγμα πὸν ἔκανε τὸν ἐκκεντρικό καλλιτέχνη να σκαρῶνη διάφορες φάρσες και να γελᾶ με τὴν καρδιά του εἰς βάρος τὸν ἀρελῶν. Ὅλας όμως πειὺ οἱ ἐξοφρενισμοὶ, ἀντὶ να καταστρέψουν τὸν Ράζι, ἀντιθέτως μεγάλωναν τὴ φήμη του και ἐπειδὴ, παρ' ὅλη τὴν κραιπάλη, μέσα στήν ὁποία ζούσε, ποτὲ δὲν ἔκανε να ἐργάζετα με ἔηλο, μεγάλωναν, φισικά, και τὴν περιουσία του.....

— Ἐμπρός!

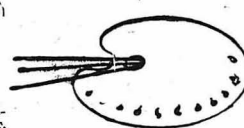
Καὶ ἡ φωνὴ του κατακλιτικὸ αὐτοῦ κὸρακα ἔμοιαζε τόσο πολὺ τῆς φωνῆ του κίριου του, ὅστε πολλοὶ ἐξεγελιοῦνταν σιχνὰ, νομιζοντας πὸς εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μέσα τῆς φωνῆ του ζωγράφου, πράγμα πὸν ἔκανε τὸν ἐκκεντρικό καλλιτέχνη να σκαρῶνη διάφορες φάρσες και να γελᾶ με τὴν καρδιά του εἰς βάρος τὸν ἀρελῶν. Ὅλας όμως πειὺ οἱ ἐξοφρενισμοὶ, ἀντὶ να καταστρέψουν τὸν Ράζι, ἀντιθέτως μεγάλωναν τὴ φήμη του και ἐπειδὴ, παρ' ὅλη τὴν κραιπάλη, μέσα στήν ὁποία ζούσε, ποτὲ δὲν ἔκανε να ἐργάζετα με ἔηλο, μεγάλωναν, φισικά, και τὴν περιουσία του.....

— Ἐμπρός!

Καὶ ἡ φωνὴ του κατακλιτικὸ αὐτοῦ κὸρακα ἔμοιαζε τόσο πολὺ τῆς φωνῆ του κίριου του, ὅστε πολλοὶ ἐξεγελιοῦνταν σιχνὰ, νομιζοντας πὸς εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μέσα τῆς φωνῆ του ζωγράφου, πράγμα πὸν ἔκανε τὸν ἐκκεντρικό καλλιτέχνη να σκαρῶνη διάφορες φάρσες και να γελᾶ με τὴν καρδιά του εἰς βάρος τὸν ἀρελῶν. Ὅλας όμως πειὺ οἱ ἐξοφρενισμοὶ, ἀντὶ να καταστρέψουν τὸν Ράζι, ἀντιθέτως μεγάλωναν τὴ φήμη του και ἐπειδὴ, παρ' ὅλη τὴν κραιπάλη, μέσα στήν ὁποία ζούσε, ποτὲ δὲν ἔκανε να ἐργάζετα με ἔηλο, μεγάλωναν, φισικά, και τὴν περιουσία του.....

Ο ζωγράφος Ράζι.

Στὴν ἐποχή ἐκείνη, οἱ μοναχοὶ του μοναστηριοῦ του Μόντε Ὀλιβέτο ἀνέθεσαν στὸν Ράζι, να κίρη με-

οικείς τοιχογραφίες στο μοναστήρι τους, πού θα παρίσταναν τη ζωή του άγιου Βενεδίκτου. Ένώ όμως εργαζόταν, έκανε χιλίες δυο τρέλλες, και διηγείτο στους αγαθούς μοναχούς τέτοιες σκανδαλίδικες ιστοριούλες, ώστε τους έκανε να γάνουν τὰ λογικά τους. Μά στο τέλος κάτσια άλλη σατανική ιδέα του κατέβηκε, και τότε έπαινος να διηγείται τις ιστορίες του και ζήτησε να τον αφήσουν μονάχο παιά στην εργασία του, γιατί είχε να έκτελέσει, όπως τους είπε, τὰ δυσκολότερα μέρη των τοιχογραφιών του.

Μερικές μέρες πέρασαν έτσι, χωρίς κανείς να μη πωτέ στο μέρος όπου εργαζότανε ο ζωγράφος. Τέλος, όταν τὸ έργο του τέλειωσε, ο Ράβι τους κάλεσε όλους εκεί, και τότε μια-μια άρχισε να αποκαλύπτει τις εικόνες του. 'Η πρώτες τρεις—γιατί όλες-όλες ήταν τέσσερες—εποκάλειαν τὸ θάνασμά των μοναχών. Μά η τέταρτη...

'Η τετάρτη εικόνα παρίστανε ένα επεισόδιο από τη ζωή του Αγίου Βενεδίκτου, όταν ένας έχθρος του, ο οποίος τον μισούσε για τὴ φήμη τῆς αγιωσύνης του, και ήθελε να τον βάλει σὲ πειρασμό, μάζεψε μιὰ μέρα πολλές γυναίκες ελευθέρων ήθων και τις έστειλε να τρυφώσουν ξαφνικά τον άγιο και να τον κατανακίσουν με τὰ δέληγιά τους. Έννοείται ότι τὸ θέμα αὐτῆς τῆς τελευταίας εικόνας τὸ είχε διαλέξει ο ίδιος ο Ράβι. Και για να καταστήσει τὸν πειρασμό πιο χτυπητό και τὴν άρετή του άγίου πιο μεγάλη, είχε ζωγραφίσει όλες τις γυναίκες γυμνές και σὲ στάσεις ξεαιρετικά προκλητικές!

Οι άμφοι οί μοναχοί έβγαλαν μιὰ κρανηή άτελειοσία, όταν είδαν αὐτὴν τὴν εικόνα και άρχισαν να άποκαλοῦν τὸ ζωγράφο θεοπάλαβο. Καί επειδή μιὰ τέτοια εικόνα ήταν άδύνατο να μείνει μέσα στο μοναστήρι, ο ήγούμενος εφρόταξε να τὴν χαλάσουν.

Τότε όμως ο Ράβι έκανε ένα νεύμα να σταματήσουν, και παίρνοντας τὸ πινέλο του, σκέπασε τὴ μιὰ ἀπὸ τις γυμνές γυναίκες τῆς εικόνας του με φορέματα τόσο πλατειά, τόσο όρθια και τόσο κιαματιά, ώστε οί μοναχοί τὸν εθαμίσαναν και με τὴν ύπόσχεση τοῦ εκκολλασμένου ότι θὰ έκανε τὸ ίδιο και για τις άλλες γυναίκες, ο ήγούμενος ανέκαλεσε τὴ διαταγή του. 'Η εικόνες αὐτές σώζονται μέχρι σήμερα.

Ο 'Ιωάννης Ράβι πέθανε σὲ πολὺ προχωρημένη ηλικία και ήταν άκωμαιοτάτος μέχρι τις τελευταίες του στιγμές, παρ' ὅλη τὴν έξλιξη τῆς ζωῆς ποῦ ζήτησε.

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Στὸ Πλημμελειοδικείο.

Ο Πρόεδρος στὸ μηντή :

— Παραποιεσθε ότι σὰς έκλεψαν αὐτὸ τὸ μαντήλι.

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε... Ἀποδείξεις δὲν έχω ἀπάνω μου ένα άλλο έντελὸς όμοιο...

— Αὐτὸ δὲν εινε ἀποδείξεις, τὸν διακόπτετὶ ὁ Πρόεδρος. Μά κι' έγὼ έχω ένα όμοιο μαντήλι στὴν τσέπη μου.

Κι' ετοιμάζεται να βγάλῃ τὸ μαντήλι του...

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο... Σὰς πιστεύω, κύριε Πρόεδρε, σὰς πιστεύω, γιατί... μοῦ έχουν κλέψει πολλά τέτοια μαντήλια!...

Στὸ δικαστήριο τοῦ Βανερτούμ, στὸ Λονδίνο, μιὰ κυρία καλεῖται να μαρτυρήσει.

Λέει τὸ όνομά της, τὸ επώνυμό της, τὴν ιδιότητά της, τὴ διεύθυνσί της και έπειτα σταματᾶει. Τότε ὁ Πρόεδρος με ξεαιρετικὴ λεπτότητα, τὴ ρωτᾶει :

— Τότε, κυρία μου, εφαιρετηθήτε να μὰς πῆτε και τὴν ηλικία σας. 'Η μάργυς όμως σιωπᾶ. Ο Πρόεδρος φαντάζεται πὸς δὲν άκουσε τὴν ερώτησί του και τὴν ξαναρωτᾶει :

— Κυρία, πὲς μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ηλικία σου.

'Η μάργυς όμως βυθίζεται σὲ σκέψεις και δὲν απαντᾶ. Πόσων ετών να πῆ πὸς εινε ;... Πὸς να κρύψει καμιά εκκοσμιὰ χρονια ; Τότε ὁ Πρόεδρος τῆς λέει με σιγανὴ φωνή :

— Βιασθήτε, κυρία μου. Πόσων ετών ελσθε ; Βιασθήτε να μοῦ απαντήσετε, γιατί ὄσο περνᾶει ἡ ὥρα, τόσο γεργάτε!...

Στὸ Κακοφυγιόδικείο δικάζεται ένας πατροκτόνος, και ἂν και έχει ἀποδειχθεῖ σχεδὸν τὸ εγκλημά του, οί έγορκοι τὸν άδωώνουν.

Μετὰ τὴν άδωοσι, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου, πλησιάζοντας τὸν πατροκτόνο, τοῦ λέει :

— 'Η μητέρα σας εινε ζωντανή ακόμα ;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε...

— Τότε... καλή αντίδωσι!... τοῦ λέει ὁ Πρόεδρος και άπομακρύνεται.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

'Η ημέρα τῆς στέφους. Μπρὸς στὴν ξυπόλητη... Μεγαλειότητά της. 'Η μικρὴ πριγκίπισσα και ἡ ναύτης. 'Η ειλκρινεία τῆς Βικτωρίας. 'Η δὺε άταξίες. Τὸ μόθημα τοῦ πιάνου. Τὰ νεύρα τῆς πριγκίπισσας. 'Η γνώμη μιᾶς παιδαγωγού. Μιὰ βασίλισσα καλή για σύζυγος πτωχοῦ οικογενειάρχου, κ.τ.λ.

'Όταν εξημέρωσε ἡ ημέρα, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Βικτωρία εφρόκειτο να στεφθῇ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, εφληροφορήθηκε διὰ ὁ λόρδος Κόνγκραμ, ὁ ανώτατος άρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς Έκκλησίας, και οί δυὸ θεοὶ τῆς δοκῆς τῆς Σούσεξ και τοῦ Κοιμητηρίου τὴν επεριμεναν να σηκωθῇ.

'Η Βικτωρία, μόλις τὸ άκουσε αὐτὸ, μὴ θέλοντας να τὴν ἀναμένουν ἐπὶ πολὺ πρόσωπα τόσο σεβαστά, πῆδησε ἄρ' τὸ κρεβάτι της, φόρεσε αὐάντο ἀπὸ τὸ ντυχτὸ της μιὰ μελωζα και παρονιάστρικε μπροστά τους, εφπόλητη καθὸς ήταν.

—Μεγαλειότητά, ήθημα ἔδω για να κανονίσουμε με τὴν Υ. Μ. τὰ τῆς στέφους της, τῆς ελε ὁ λόρδος Κόνγκραμ γονατίζοντας μπροστά της και άπατάξιμενος τὸ δεξιὸ της χέρι.

'Αμέσως θέλησαν να μιμηθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ λόρδου Κόνγκραμ και οί δυὸ θεοὶ τῆς βασιλείας, ἀλλὰ ἐκείνη τους διαπόδισε, ἀγαλιάζοντας τους τρυφερά και πτωρίζοντας :

— Κι' ἂν εγίνα βασίλισσα, δὲν έπαίμα ὄμοιο νάμα ἀνεψιὰ σας...

'Η Βικτωρία προσπαθοῦσε να συνήθεισά τὰ παιδιά της στὴ μετριοφοροσὴ και να βγάλῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους κάθε εἶδος έπάφοσης.

Μιὰ φορὰ, ἡ Βασιλικὴ οικογένεια άποφάσισε να επισκεφθῇ ἕν σόματι κάπιο πολεμικὸ πλοιο. Τότε εινε ναύτης πῆρε στὴν άγκαλιά του μιὰ μικρὴ πριγκίπισσα, τὴν ἀνέβασε στὸ πλοιο και τὴν απέθεσε στὸ κατάρτωμα λέγοντάς της με φωνὴ τρυφεροή :

— Καθῆστε αὐτὸ, μικρὴ μου κυρία!

'Η μικροῦλα ὄμοιο δὲν εβινε εφχαριστημένη ἀπὸ τὸν τίτλο ποῦ τῆς ἔδωσε ὁ ναύτης και τοῦ ἀπάντησε με θυμὸ :

— Δὲν εβιμα κυρία. Εβιμα πριγκίπισσα...

—Θὰ έκανεσ καλύτερα, κόρη μου, ελεε τότε στὴν πριγκίπισσα επεριβαίνοντας ἡ βασίλισσα, να τῆς σὸν καλὸ μαζ ναῖτη ὅτι δὲν εβιμα ἀκόμη κυρία, ἀλλ' ὅτι ἐλλῆψεσ να γίνης μιὰ μέρα...

'Η ειλκρινεία τῆς Βικτωρίας κατὰ τὴν παιδικὴ τῆς ηλικία ήταν τόσο μεγάλη, ὡστε δὲν υποφορεσ κανεὶς να ἀναφέρῃ ἐνοπίων τῆς καμιά ἀναρχοβία, τῆς ὁποίας ήταν και αὐτὴ ἕν γνῶμο.

— Δυὸ άταξίες! τὴ διόκομε ἡ Βικτωρία ὕνεψιμίζοντας στὴν παιδαγωγὸ και τὴ δεύτερη άταξία της, τὴν ὁποία ἐκείνη ελεε παραλείψει.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν μαθητικῶν σπουδῶν τῆς ἡ Βικτωρία ήταν πολὺ νευρικὴ. Μιὰ μέρα θύκωσε τρυφερὰ με τὴν διδασκάλισσα τοῦ πιάνου και δὲν ήθελε να καθιση παιὰ να παίξῃ. Έβκάλεσαν τότε τὴ Γερμανίδα παιδαγωγὸ τῆς, ἡ ὁποία εβασκοῦσε σ' αὐτὴ μεγάλη ἐπιπορὴ, ἀλλὰ όλες ἡ ὑποδείξεις τῆς ἔπιγαν χαμένες, γιατί ἡ πριγκίπισσα εβινε ἀμετάπειστη.

—Μά πρῆπει να ξέρετε, φώναξε ἐπὶ τέλους ερεθισμένη ἡ διδασκάλισσα, ὅτι να μαθηματα παρονιάξουν και για τις πριγκίπισσες τις ίδιες δυσκολίες ποῦ παρονιάξουν για ὄλον τὸν κόσμο. Δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον ἰδιαίτερο για να μαθαίνουν οί βασιλικοὶ γόνοι τὸ πιάνο χωρὶς κόπο...

— Πὸς δὲν ὑπάρχει! φώναξε ἡ μικρὴ πριγκίπισσα. Ὑπάρχει τὸ μέσον αὐτὸ...

Και σὸν να τῆς ήθε κάπιο ξαφνικὴ εβινεαισι ετρεξε στὸ πιάνο, τὸ ἔκλεισε με ὄρημ, ἔβαλε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη της και βγῆκε ἀπὸ τὴν αἰθουσα, ἀφῆνοντας μόνη της τὴν κατάρτητη δασκάλα.

Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο τῆς πέρασε ὁ θυμὸς και ξαναγούρε μετανοημένη για να εβασκοῦθησὸ τὸ μᾶθημα.

Μιὰ ἀπὸ τις παιδαγωγούς τῶν τέκνοιν τῆς Βικτωρίας εβέφρασε κάποτε γι' αὐτὴ τὴν ἐξῆς γνώμη :

—'Η βασίλισσα εινε τόσο καλή, ὡστε θὰ μπορούσε αξιόλογα να γίνῃ σύζυγος ἑνὸς πτωχοῦ οικογενειάρχου...

